

Ανέκδοτο - Ο χριστιανός και το λιοντάρι

Βρισκόμαστε στην εποχή που οι ρωμαϊκές αρένες βρίσκονται στα «πάνω» τους. Τα λιοντάρια έχουν γίνει τετράπαχα, καθώς έχουν εξασφαλισμένο το καθημερινό τους φαγητό, το οποίο αποτελείται επί το πλείστον από «καθαγιασμένο» κρέας χριστιανών «μαρτύρων».

Το φιλοθεάμον κοινό της Ρώμης, προσέρχεται στην αρένα για να παρακολουθήσει έναν ακόμα άνισο αγώνα επιβίωσης μεταξύ λιονταριού και «μαρτύρων». Τα υποψήφια γεύματα βρίσκονται έντρομα στο κέντρο της αρένας. Οι θεατές περιμένουν με ανυπομονησία να σκάσει μύτη και το λιοντάρι για ν' αρχίσει το θέαμα. Και σκάει...

Οι χριστιανοί μαζεύονται φοβισμένοι γύρω από τον μεγαλύτερο απ' αυτούς, που είναι ο ποιμένας τους κι αρχίζουν να προσεύχονται. Κι ίδιος όμως δεν είναι περισσότερο ψύχραιμος. Το λιοντάρι αρχίζει να κόβει βόλτες γύρω γύρω και τους περιεργάζεται, κάνοντας αναγνωριστικές κινήσεις. Κάποια στιγμή, αρχίζει να πλησιάζει απειλητικά πλέον, έτοιμο να χυμήξει κατά πάνω τους.

Ο χριστιανός ποιμένας τότε, αποφασίζει να χρησιμοποιήσει το μόνο όπλο που διαθέτει: Την προσευχή και την πίστη του στον Θεό. Ενώνει λοιπόν τις παλάμες του και κοιτάζοντας ευλαβικά προς τον ουρανό ψιθυρίζει μέσα απ' τα δόντια του: *«Θεέ μου, κάνε ετούτο το θηρίο να σκεφτεί σαν άνθρωπος και ενέπνευσέ το με χριστιανικά συναισθήματα».*

Και τότε συμβαίνει κάτι απίστευτο... Ένα «θαύμα»... Το άγριο λιοντάρι, εκεί που είχε πάρει φόρα για να ορμήξει στους χριστιανούς, κόβει απότομα ταχύτητα, σαν μια αόρατη δύναμη να το συγκρατεί. Πλησιάζει ήρεμο τον χριστιανό, κάθεται στα πίσω πόδια του, ενώνει τα δυο μπροστινά του και κοιτάζοντας προς τον ουρανό, προσεύχεται με ανθρώπινη φωνή και λέει: *«Κύριε, ευλόγησε το πλούσιο ετούτο γεύμα μου. Αμήν...».*